

4) Према професору П. Димитријевићу постоје следећи модели локалне самоуправе: модел скупштина – градоначелник (класичан европски модел), комисијски модел (пореклом француски) са колективним органом који врши и законодавну и извршну власт, и модел градског менаџера или скупштина – менаџер као типично амерички модел.

5) Најпотпунија и највише помињана подела или типологија локалне самоуправе је она коју је дао проф. Ј. Ђорђевић и која обухвата: локалну самоуправу засновану на непосредном удруживању грађана (Швајцарска); локалну самоуправу засновану на искључиво представничкој основи и начелу поделе власти у облику кабинетске владавине (Шведска), локалну самоуправу засновану на представничкој основи и начелу председничке и менаџерске владавине (САД), и локалну самоуправу засновану искључиво на представничкој основи и начелу скупштинске владавине (Енглеска)

4. НАСТАНАК И РАЗВИТАК ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ У СРБИЈИ

Локална (општинска) самоуправа је трајна карактеристика друштвено-политичког живота Србије (и у оквиру бивше Југославије и данас) мада је њен данашњи развитак пре свега последица модерног друштвенополитичког система или уређења земље. Иако је модерна установа, ова наша (српска) локална самоуправа има и своју историју, дугу преко једног века па се и њени почеци везују за стварање саме српске државе. Иако није била ово што је данас, та ондашња самоуправа се помиње још за време Карађорђевог устаничког владавине. То су биле локалне старешине изабране од народа (судије, сеоски кметови и кнезови) мада су устаничке прилике више погодиле централизму и апсолутизму власти, него њеној децентрализацији или демократизацији локалног живота. Под Милошем Обреновићем Србија шири своју аутономију, али не добија и праву народну самоуправу какву је прижељкивала и очекивала да добије. И кнежевине и села (па и нахије као највеће територијалне јединице) су били укључени у Милошев централистички систем власти јер су његове (Милошеве) заповести слепо следили и извршавали и нахијски кнезови али и ниже старешине-сеоски кметови, тако да у Србији тада није било праве локалне самоуправе. Средина и крај XIX века у Србији су обележени борбом против бирократског централизма и апсолутизма владара династије Обреновић која је окончана победом демократских и парламентарних снага и доношењем Устава од 1888. год. који је значајну пажњу посветио и самоуправи (од члана 161 до 171) која се остварује у